

by musili nezákonnou pětíměsíční lhůtu zachovati. Než i kdyby se za to mělo, že výpověď vytyká výslovně lhůtu šestíměsíční a že je to tedy jen chyba početní, jak žalobce tomu chce, nelze ji přece z výpovědi odstraniti, protože rozsudek může se vysloviti jen o tom, zda výpověď po právu trvá či se zrušuje, nemůže ji však opravovati (§ 572 c. ř. s.). Kdyby rozsudek ustanovil takovou lhůtu dvojakou, navzájem sobě odporující, byl by zmatečným dle Šu 477 čís. 9 c. ř. s., a je tedy při nejmenším zmatečnou i výpověď, která rovněž má účel tvořiti exekuční titul, jenž však nesmí býti neurčitým, dvojsmyslným (§ 7 ex. ř.). Kdyby byl žalobce podal výpověď soudně, byl by soudce nařídil po rozumu Šu 562 odstavec třetí c. ř. s. opravu dle §§ 84, 85 c. ř. s., když však uznal za vhodné dáti výpověď mimosoudní, nebyla oprava možná, nýbrž mohla býti dána, jakmile se chyba postřehla, jen výpověď nová, správná.

Čís. 4670.

Vlastník nemůže zříditi pozemkovou služebnost k pozemku, jehož nabytí ze zabraného majetku se svolením Státního pozemkového úřadu obmezeným výhradou dle Šu 19 (2), 21 (2) a 24 přídělového zákona. Zavázal-li se vlastník ku zřízení služebnosti již před oním obmezením, jest v obmezení tom spatřovati náhodu ve smyslu Šu 1447 obč. zák.

(Rozh. ze dne 10. února 1925, Rv II 41/25.)

Úmluvou ze dne 18. března 1920 zavázal se žalovaný žalobcům zříditi na věčné časy služebnost jízdy po pozemku, jehož měl nabýti od velkostatku, podrobeného záborovému zákonu. Státní pozemkový úřad svolil k tomu, by pozemek byl přenechán žalovanému, avšak pod podmínkou, že k dalšímu zcizení jest žalovanému třeba svolení Státního pozemkového úřadu, a s výhradou práv dle §§ 19, 21 a 24 zák. přídělového. Žalobě, domáhající se na žalovaném splnění úmluvy ze dne 18. března 1920 procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ve příčině parcely čís. kat. 14/2 je rozhodujícím, že si Státní úřad pozemkový ve schvalovací doložce smlouvy ze dne 22. května 1920 vyhradil jemu podle §§ 19 (2), 21 (2) a 24 zákona o přidělení půdy příslušející právo také ohledně řečené parcely. Dovolatelé míní, že toto obmezení vlastnického práva žalovaného ku parc. čís. kat. 14/2 nepřekáží jejímu zatížení spornou služebností, že proto splnění této služebnosti je možným, a to zajisté alespoň v nynější době, kdy ještě nenastal případ Šu 24 přídělového zákona. Dovolatelé míní, že kdyby tento případ přece jenom někdy měl nastati, tedy že by služebnost potom byla bezúčinnou, nemůže to býti na překážku knihovnímu zřízení sporné služebnosti, jelikož v předpisu Šu 24 cit. zák. není obsažen nějaký zákaz zatížení. Na

tuto myšlenku dále navazující, míní, že poskytování služebnosti, o kterou běží, vůbec není nemožným, ale kdyby přece bylo lze přisvědčiti opačnému názoru právnímu, totiž že by žalovaný nemohl poskytnouti této služebnosti, kdyby mu státní úřad pozemkový vyměnil tuto parcelu za jiný pozemek, pak že by sporná služebnost zanikla sama sebou, a posléze míní, že žalovaný neprokázal, že by mu pozemkový úřad ve příčině zatížení řečené parcely spornou služebností odepřel svůj souhlas. Není těmito vývody podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn, právního názoru dovolatelů nelze schváliti. Dovolatelé domáhají se žalobou knihovního zřízení služebnosti na věčné časy, jenom tato služebnost může přicházeti při rozhodování této sporné věci v úvahu. Kdyby tomuto žalobnímu žádání bylo vyhověno, a služebnost ta byla by vložena na služební statek, pak by tehda, kdyby státní úřad pozemkový užil svého, v Šu 24 přiděl. zák. uvedeného práva, a služební pozemek žalovanému vyměnil za jiný, knihovní služebnost tato nezanikla sama sebou. Vlastník, jehož vlastnictví je obmezeno výhradou Šu 24 přiděl. zák., nemůže zříditi pozemkovou služebnost, poněvadž té chvíle může nastati jeho povinnost vrácení pozemku v témže stavu, v jakém jej obdržel, proto sluší považovati spornou smlouvu, při které jenom následkem právního omylu, v němž dovolatelé setrvali až do třetí stolice, její plnění je nemožné, následkem této právní nemožnosti za neplatnou. Poněvadž nejde o původní nemožnost, nýbrž o nemožnost po uzavření sporné smlouvy nastalou, odvolací soud právem považoval okolnost, která způsobila tuto právní nemožnost, za náhodu s hlediska Šu 1447 obč. zák. a správně při posuzování této sporné věci užil tohoto předpisu.

Čís. 4671.

Přerušení valutových sporů.

K nařízení ze dne 18. prosince 1924, čís. 274 sb. z. a n. lze dovolacímu soudu přihlédnouti, třebaž ještě neplatilo v době rozhodnutí soudu druhé stolice, jen když byl dovolací rekurs vznesen po tomto dni. Zda jsou splněny podmínky přerušení, jest posuzovati dle stavu zjištěného soudem, nikoliv dle údajů žalobcových.

(Rozn. ze dne 11. února 1925, R I 88/25.)

Usnesením ze dne 13. prosince 1924 přerušil rekursní soud k návrhu žalovaného odvolací řízení až do doby, kdy bude Československým zúčtovacím ústavem v Praze právoplatně rozhodnuto o přihlášce zažalované pohledávky, načež bude řízení buď k návrhu neb z úřední moci obnoveno. Důvody: Jest nesporno, že pohledávka, která tvoří předmět sporu, byla dle nařízení vlády ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. přihlášena jak žalobcem, tak i žalovanou k soupisu. Dle §§ 2, 3, 4 nař. vlády ze dne 7. srpna 1922, čís. 264 sb. z. a n. jest ústav ten ústavem státním a jest povolán k rozhodnutí o tom, zda podléhá pohledávka soupisu čili nic (§ 7 nař. vl. čís. 265/22 sb. z. a n.),